

DÜNYAYI GEZİYORUM-2

Şirin

Didişiriz Şakacıktan:
Yunanistan

Birsen Ekim Özen

TEKERLEKLERİ YERE BASAN ARAÇLAR

Okulda taşıtların hava, kara ve deniz taşıtları olarak üçe ayrıldığı gibi gereksiz şeyler öğretilir. Oysa bana sorsalar, taşıtların tekerlekleri yere basanlar ve basmayanlar olarak ayrılmasının daha mantıklı olduğunu söylerim. Tekerleği yere basan araçlarla basmayan araçlar arasında ciddi farklar vardır. En azından benim onlara karşı hissettiklerim açısından...

Yere dokunmayanları ya da ara sıra dokunanları pek sevmem, diğerleriyle aram iyidir. Örneğin uçaklar genellikle sinirimi bozar. Onların tekerlekleri toprağa ara sıra değiyor denebilir. Zaten sıkıntım da onların topraktan ayrıldıktan sonra bir daha oraya değmeme olasılıklarıdır.

Bir de gemiler var ki onlardan da pek hoşlanmam. Onların toprağa değmeleri zaten dibe batmaları anlamına gelir. Ne kuş olup uçabilmeme ne balık olup su altında

yüzebilmeme imkan olmadığına göre, en mantıklısı karadan karadan giden araçlara binmektir.

Bu okul gezisinde pek mutluyum. Çünkü her zamanki gibi uçakla değil, otobüsle yola çıktık. Sanıyorum yolculuğu otobüsle tamamlayacağız.

Az önce birazcık gözlerim doldu. Oysa seyahat başlarken ne kadar da mutluydum. İnsan ne kadar mutlu olursa olsun, gözlerini dolduracak bir şeyler bulabiliyor demek ki.

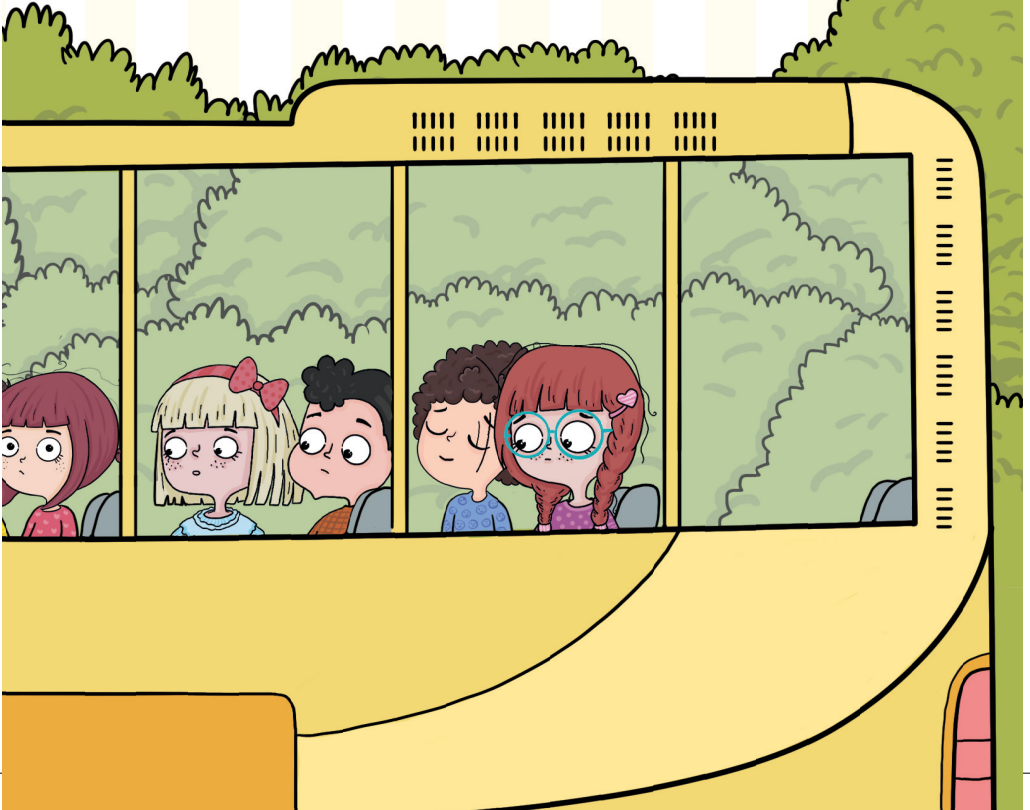

İçimi bir tuhaf yapan şey Türkiye sınırıydı. Hani haritalarda bizi diğer ülkelerden ayıran kırmızı çizgi var ya, işte o. Sınırı harita üzerinde değil de bayrakla işaretlenmiş, kapısı olan bir yer olarak görünce insan evden ayrılıyormuş gibi hissediyor. Aslında ben evden ayrılıp gezmeye gitmeyi çok severim ama annemle babamdan ayrılırken içim bir tuhaf olur. İşte bu sınırdan geçerken de kendimi aynen öyle hissediyorum. Gözümü dolduran da işte bu his.

Sınırdaki duran askerler vardı. Onlara el salladık. Ülkeden ayrıldığımı hiç bu kadar açık bir şekilde hissetmemiştim. Uçakla ayrılırken başka ülkeye geçtiğinizi hiç anlamıyorsunuz. Oysa karadan gidince öyle değilmiş.

Otobüsün arka camından geride kalan bayrağımıza bakıp hüznünlendik. İleriye bakınca da bambaşka bir bayrak gördük. Mavi beyaz çizgileri olan bir bayrak.

- Yunanistan'a giriyoruz çocuklar!

Öğretmenimiz karşıda bekleyen askerleri işaret ederek bizim dikkatimizi buğulu gözlerle baktığımız Türk bayrağından uzaklaştırmak istiyordu sanırım. Yoksa biri ağlamaya başlayabilir, o birini bir sürü kişi takip edebilirdi.

- Yunanistan ülkemizin komşusu. Ben-ce orayı görmek çok hoşunuza gidecek.

Ben emin değildim. Çünkü komşularımızı görmenin beni her zaman mutlu ettiği söylenemezdi. Birini sadece komşum diye

sevme kabiliyetim yoktu sanırım. Yine de kibar davranma kabiliyetim olduğu kesindi.

– Öğretmenim, bu harfler nasıl harfler?

Lokum'un işaret ettiği yere döndük. Yunanistan'a gireceğimiz yerde hem bizim harflere benzeyen hem de gerçekten hiç benzemeyen harfler vardı.

– Yunanistan'da Yunan alfabesi kullanılıyor, dedi öğretmenimiz.

Nasıl oluyordu da her şeyi bilebiliyordu?

